

ת"פ 7971/06/13 - מדינת ישראל נגד אמנון בכור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7971-06-13 מדינת ישראל נ' בכור
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל על ידי יחידת תביעות ירושלים - המאשימה
עו"ד נ' בינשטוק

נגד
אמנון בכור
על ידי עו"ד מ' סחראי
הנאשם

הכרעת דין

רקע ותמצית ההכרעה

1. בכתב האישום נטען כי ביום 17.10.12 בשעה 9:30 או בסמוך לה, בעקבות ויכוח בין הנאשם לבין מר אבירם מלכה (להלן "אבירם") אמר הנאשם לאבירם "לך מפה לפני שאני עושה לך משהו" ובהמשך נטל קרש והכה בגבו של אבירם פעמיים תוך גרימת שריטות ואדמומיות. בשל כך מיוחסות לנאשם עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין"), ותקיפה הגורמת חבלה ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
2. יריעת המחלוקת נובעת מהכחשתו של הנאשם כי תקף את אבירם ואיים עליו, וטענתו כי אבירם הוא שתקפו וכי האישום הוא פרי קנוניה נגדו.
3. מהטעמים שיפורטו בהכרעת הדין, איני יכול לקבל את תזת הנאשם. זו הוצגה בצורה בלתי משכנעת ונסתרת בהגיגה הפנימי ובראיות חיצוניות. מנגד, ראיות התביעה מוכיחות ברמה הנדרשת להרשעה בפלילים כי הנאשם תקף את אבירם. מהנימוקים שיובאו בהמשך מצאתי לזכות את הנאשם מן האישום הנוגע לאיום על אבירם.

ראיות התביעה

4. **אבירם** העיד כי הוא עובד בתחום הבניה, וביום הנדון הגיע לאתר בו עבד ברחוב מקסיקו בירושלים וראה התקהלות ובחורה בשם נויה אותה לא הכיר לפני כן, שנראתה "נורא מפוחדת והיא הזמינה ניידת והיא ביקשה שאחכה איתה עד שתגיע הניידת כי הנאשם (מצביע) מאיים עליה". אבירם הבהיר כי האווירה הייתה "מאוד עוינת" וכי הנאשם עמד בסמוך למיקום בו ישבו נויה ושני פועלים שעבדו בשיפוצים מטעמה, קילל אותה וכשאבירם הגיע קילל גם אותו ואמר לו "אני אחסל אותך, אראה לך מה זה" (פ/15-14). במקביל, הפועלים אמרו לאבירם ש"אם חסר לך ברזל חישוקים תבדוק" וזאת כי הנאשם לוקח "מהאזור שלך ברזל".

עמוד 1

לשמע הדברים, הסתכל אבירם לכיוון שטח השייך לנאשם "ניסיתי לראות מה קורה הסתובבתי בחזרה, הבחור הזה - הנאשם עמד עם קרש בא להכות אותי הספקתי להסתובב, למזלי הגדול שהצלחתי להסתובב הוא הכה בי פעמיים עם הקרש פגע לי באזור הגב - מצביע על גב עליון ימין" (פ/14). בהמשך סיפר אבירם שדובר בקרש בנין עם מסמרים (פ/15 ש' 14).

5. עדותו של אבירם נמסרה בצורה ישירה ותמציתית. אבירם תיאר את המקרה במילים פשוטות וללא ניסיונות להפריז בדבריו או להשחיר את פני הנאשם. גישתו הייתה עניינית והצפייה בעדותו הותירה רושם של כנות. סימני האמת ניכרו גם באופן בו תיאר את תחושתו לשמע דבריו הבוטים של הנאשם ("היה לי מוזר לשמוע בן אדם מבוגר מדבר ככה" - פ/15 ש' 1) ואת תחושת ההפתעה שחש עם תקיפתו (פ/15 ש' 15). זאת ועוד, לאבירם לא הייתה היכרות מוקדמת עם הנאשם או סכסוך מוקדם עמו, דבר שאושר אף בידי הנאשם בעדותו שתיסקר בהמשך. אבירם לא עבד בבנין של הנאשם אלא בבנין סמוך ולא הייתה לו אינטראקציה מוקדמת משמעותית עם הנאשם (פ/14 ש' 31). כך, אין סיבה מתקבלת על הדעת כי באירוע הנדון החליט לטפול אשם בכזב על הנאשם (לטענות הנאשם בנושא אתייחס בהמשך). גם בחקירתו הנגדית נותר אבירם איתן בעמדתו ולא סתר את גרסתו המהותית תוך שהוא מספק הסברים לקושיות שהציגה בפניו הסנגורית (פ/15-19).

6. בנוסף, עדותו של אבירם נתמכת בראיות חיצוניות ובראשן תמונות (1/ת) בהן צולם בתחנת המשטרה. התמונות מתעדות שני סימני חבלה טריים, מוארכים ורחבים, בצד ימין של גבו, בזווית דומה זה לזה ובמתאר דומה (החלק התחתון של סימן החבלה כולל שריטה ארוכה ובולטת, ומעליו במקביל לו סימן אדמדם ארוך, רחב אך שטחי). כל אלה מתיישבים עם תיאוריו בדבר הכאתו בקרש פעמיים, זו אחר זו. היות סימני החבלה טריים משתלבת עם העובדה שהאירוע התרחש בשעת בוקר ומחלישה אפשרות כי הסימנים נגרמו בעבר, שלא באותו יום. כפי שיפורט בהמשך, עדותו של אבירם נתמכת גם באלמנטים ראייתיים נוספים ובהם עדותה של אישה שנכחה במקום, רוזית נויה שחר (להלן: "נויה").

בשל כל אלה, אני מקבל את עדותו של אבירם. חריג לכך נוגע לתיאוריו את העימות המילולי עם הנאשם לרבות האיום מצדו, סוגיה לה אדרש בהמשך.

7. מכאן לעדותה של **נויה**. זו העידה כי ניהלה במקום בניה של הרחבת דירה עבור אמה, כאשר בקשת ההרחבה הוגשה יחד עם הנאשם. כשהגיעה בבוקר מסר לה אחד הפועלים שהנאשם לקח חומרי בניה, וכן שראה את הנאשם לוקח ברזל מאתר בניה בבנין סמוך. אלמנט זה בעדותה הולם את תיאוריו של אבירם אודות הדברים ששמע מהפועלים בהמשך. נויה סיפרה כי ערכה בירור, החליטה להתקשר למשטרה להתלונן על גניבה, וביקשה מאבירם להמתין עמה עד להגעת הניידת כי חששה ("לא רציתי להיקלע לעימות"). בזמן ההמתנה סיפרה לו שפועליה אמרו שחומר נלקח גם מאתר הבניה שבטיפולו, והוא ניסה להציץ לשטח של הנאשם כדי לראות האם הוא מזהה חומר מהאתר שלו. אז התפתחה מריבה בינו לבין הנאשם "מה אתה מסתכל, לא זוכרת כ"כ את המילים אבל צעקות סוג התחלה של מריבה" (ובמקום אחר: "בעיקר צעקות הוא אמר לו תלך ואל תסתכל" - פ/24 ש' 19). לשאלתי הבהירה שהנאשם צעק על אבירם, שענה לו. אז הרים הנאשם קרש גדול וכשאבירם הפנה את גבו "הוא הלם בו פעמיים או שלוש, במקל היה ברזלים אני זוכרת את זה..." (פ/21). בהמשך הדגישה שהיא זוכרת שהתקיפה בוצעה כשאבירם סובב את גבו לנאשם כדי להתגונן בפני מכת הקרש, וכי הנאשם התכופף להרים את הקרש באמצעותו פגע באבירם (פ/25 ש' 4-15). תיאוריה אלה מכילים מספר אלמנטים שהולמים את תיאור התקיפה בידי אבירם: כך סיבוב הגב טרם המכה, כך מספר המכות בו נקבו העדים וכך גם התיאור של נויה אודות "ברזלים" על

הקרח המקבילים לדברי אבירם לפיהם הבחין במסמרים שהיו בקרש. גם תיאוריה של נויה בהמשך עדותה, אודות תגובותיו המופתעות של אבירם לתקיפתו ("אבירם צעק מה אתה אמיתי מה אתה נורמלי הוא היה בהלם כזה" - פ/21 ש' 12-13) הולמים את תיאורי אבירם של תחושותיו אלה. נויה הוסיפה שאף היא הופתעה מתגובת הנאשם (שם, ש' 16). עוד בדומה לאבירם, גם נויה סיפרה שלא הכירה אותו קודם לכן וכי פנתה אליו משום ששהה בסמוך, בשל חששה שהוסבר לעיל ומתוך תחושה "של שותפות גורל" נוכח טענות הפועלים שגם ממנו נגנב חומר (שם, ש' 26).

8. עדותה של נויה אמינה עלי. היא הבהירה שחזתה במעשה התקיפה ממרחק קצר של מטרים ספורים (פ/22 ש' 2) כך שהייתה לה הזדמנות שלמה לראות את האירוע אותו תיארה. בנוסף, ה"גרעין הקשה" של דבריה הולם את עדותו של אבירם ואת התמונות ת/1 ומשלים בכך מארג ראיות המשתלבות זו בזו לכדי תמונה קוהרנטית. אני ער לכך שעדויותיהם של נויה ואבירם אינן זהות. קיימים פערים, כגון בטענתה של נויה שהיא קראה לאבירם בעוד שהוא סיפר כי ניגש מיזמתו להתקלות והבחין בה, בטענתה כי סיפרה לאבירם על החשד לגניבת חומרים מהאתר שבאחריותו בעוד שהוא טען ששמע זאת מפועליה, ובתיאוריה אודות יכוח בינו לבין הנאשם שקדם לתקיפה אשר, כפי שיובהר בהמשך במסגרת הדיון בסוגיית האיומים, שונים במידת מה מתיאוריו של אבירם את האינטראקציה בינו לבין הנאשם טרם התקיפה. בעיני, בעדויותיהם של נויה ואבירם רב הדומה על השונה, והפערים הקיימים אינם נוגעים למהות ועשויים לנבוע מפרספקטיבות שונות של שני בני אדם שחזו באירוע ותיארו אותו כל אחד בדרכו. דווקא העובדה שאין המדובר בשני סיפורים זהים מחזקת בעיני את המסקנה לפיה מדובר בתיאורים כנים ולא בגרסאות שתואמו מראש כחלק מקנוניה נגד הנאשם, כפי שטען האחרון.

9. אני ער לסכסוך הקיים בין אמה של נויה לבין הנאשם אשר תבע את האם (כתב התביעה הוגש כנ/3). ועם זאת, לא התרשמתי כי נויה בדתה מליבה את עדותה כדי לפגוע בנאשם על רקע זה. כך בפרט משעדותה הולמת את זו של אבירם שאינו מעורב באותו סכסוך, בהעדר טענה או הוכחה כיצד התלונה מושא הליך זה מסייעת לאימה של נויה בהליך המשפטי ונוכח אופן מסירת עדותה של נויה שבין היתר הציג הימנעות מהפרזה. כך, למשל, כשנשאלה האם מלבד תקיפתו של אבירם היו עוד אירועי אלימות עם הנאשם, השיבה בשלילה וסיפרה כי היו ויכוחים אך לא אלימות פיזית (פ/22 ש' 12). בנוסף, כפי שיובהר בהמשך תיאוריה את העימות המילולי של הנאשם עם אבירם מציגים גם מעורבות של האחרון, דבר שהמחיש את כנות דבריה.

10. בניסיון לערער את מהימנותה של נויה, הציגה ההגנה בסיכומיה מספר טענות: לפי המזכר נ/4 המשטרה ניסתה להגיע לפועלים שלפי העדויות נכחו באירוע כדי לחקרום, ונויה מסרה לחוקרת משטרה שהתקשרה אליה כי לא הצליחה לאתר את פרטיהם. בעדותה וכשנשאלה בנושא, הסבירה נויה כי אין ברשותה את מספרי הטלפון של הפועלים, שלא הועסקו ישירות על ידה. לשאלות הסנגורית, הסכימה כי בזמן אמת יכלה למסור למשטרה את הטלפון של הקבלן שהעסיק אותם, אך הסבירה שהמשטרה לא ביקשה זאת וכי היא עצמה לא חשבה על כך באותו רגע (פ/23 ש' 16). המדובר בהסבר סביר, ואיני מקבל את טענת ההגנה כי מדובר בניסיון של נויה "להסתיר" עדי ראיה כדי ש"מזימתה" לא תיחשף.

11. ההגנה הוסיפה והצביעה על ת/3, שהוא דו"ח פעולה של רס"מ איתן וובה שהגיע למקום. בראשיתו של הדו"ח, כמקובל בדוחות משטריים, נרשמו פרטי הקריאה למוקד. במסגרת זו נרשם כי "המודיעה", היא נויה, טענה שהנאשם גנב חומרי בניה, איים וקילל וכן "דחף את הפועל במקום". ההגנה טענה שנויה בדתה זאת מלבה כדי לגרום למשטרה להגיע, וזאת משום שבהמשך - בהודעתה או בבית המשפט - לא מסרה על

תקיפות מצד הנאשם נוסף על תקיפתו של אבירם. נטען כי הדבר מעיד על חוסר אמינותה.

איני מקבל זאת. המדובר ברישום של דברים שנמסרו בשיחת טלפון למוקד, כאשר הרושם לא העיד והרישום בפני עצמו הוא עדות שמיעה שאינה קבילה. זאת ועוד, כאשר הוצגו הדברים בפני ניהל היא לא אישרה את תזת ההגנה אלא ציינה שאינה זוכרת, שאם מסרה את הדברים בזמן אמת "כנראה שזה היה נכון" וכי בחלוף הזמן היא זוכרת את תקיפתו של אבירם כי "זה היה חמור". כך, לא בוסס כי ניהל אכן התלוננה על תקיפה נוספת כאשר התקשרה להזמין את המשטרה, וכי אם אכן התלוננה על כך בדתה את הדברים מליבה. גם הסברה כי התמקדה בתקיפתו של אבירם שהייתה חמורה יותר בעיניה הוא הגיוני. בשל כל אלה אין בסוגיה זו לפגום במהימנותה.

12. ההגנה הוסיפה וטענה כי ניהל לא יכלה לראות את תקיפתו של אבירם בידי הנאשם מן המקום בו עמדה. אין ממש בטענה זו. כמובא לעיל, ניהל הבהירה בעדותה כי עמדה מרחק מטרים ספורים מן המתרחש (ראו גם פ/24-25). תיאוריה הולמים את תיאוריו של אבירם, באופן הממחיש כי אכן ראתה את הדברים. בנוסף, הן ניהל והן אבירם, באמצעות הצבעה על תמונות של המקום שהוגשו כמוצגים, הצביעו על מיקום דומה של האירוע וזאת במרחק קצר מן המקום בו התרחשה ההתקהלות וניצבה ניהל (ראו דבריה של ניהל בפ/25-26 ודבריו של אבירם בפ/17-18). המיקום עליו הצביעו אינו זהה למיקום לו טען הנאשם, שגרס כי התעמת עם אבירם בפתח של תוספת בניה השייכת לו, ושמוקמת במרחק מה ומעל המיקום עליו הצביעו עדי התביעה. דומה כי למיקום זה מתייחסת טענת ההגנה, אך בהינתן הקושי לקבל את גרסת הנאשם לא בוסס כי התקיפה ארעה במקום לו טען הנאשם.

13. כך, ראיות התביעה משתלבות זו בזו לכדי הוכחה כי הנאשם תקף את אבירם.

ניתוח ראיות התביעה בנוגע לעבירת האיומים

14. דיון נפרד יש לערוך בסוגיית האיומים. בכתב האישום נטען כי האיום גובש באמירה של הנאשם לאבירם "לך מפה לפני שאני עושה לך משהו". איני סבור כי ראיות התביעה מאפשרת לקבוע, במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, כי כך התרחש:

15. ניהל העידה כי אמירה בנוסח זה נאמרה בידי הנאשם, אך לא לאבירם אלא לפועל בשם ג'מאל (פ/24 ש' 12). ג'מאל לא נחקר או העיד, והתביעה לא ביקשה בסיכומיה לשנות את התזה העובדתית, להרשיע את הנאשם באיומים על ג'מאל או באיומים על אבירם באמצעות אמירה שהופנתה לג'מאל. בהינתן האמון שניתן בדבריה של ניהל, די בכך כדי לקבוע שקיים ספק סביר בשאלה האם הנאשם איים על אבירם.

16. אבירם העיד על אמירה אחרת של הנאשם כלפיו: כמובא לעיל, הוא טען שכאשר ניגש להתקהלות הנאשם קילל ובין היתר אמר לאבירם "אני אחסל אותך, אראה לך מה זה". לאחר בחינה, איני סבור שניתן להרשיע את הנאשם בהיסמך על אמירה זו של אבירם. זאת, ראשית, נוכח הפער בינה לבין הנטען בכתב התביעה. שנית, עדותו של אבירם הגם שהיא מהימנה עלי מחייבת זהירות מיוחדת בסוגיה הספציפית של תיאור הדברים שהוחלפו בינו לבין הנאשם באירוע מושא האישום. זאת, נוכח פער מסוים הקיים בנושא זה בין תיאוריה של ניהל לאלה של אבירם.

ניהל תיארה, כמובא לעיל, שכאשר אבירם ניסה להתבונן לתוך השטח של הנאשם כדי לבחון האם נגנבו ממנו חומרי בניין, התפתח ריב מילולי בינו לבין הנאשם. היא תיארה "צעקות סוג התחלה של מריבה" וכי הנאשם צעק על אבירם, שענה לו. במסגרת זו, ניהל לא טענה שהנאשם איים על אבירם. מנגד אבירם, כאשר נשאל האם

דיבר עם הנאשם לפני שהנאשם חבט בו, השיב "הוא קילל, אמרתי לו תתרחק תעזוב אותה התחיל לקלל ונגמר הסיפור אין עם מי לדבר".

קיים פער מדוד בין תיאוריה של נויה לאלה של אבירם בנושא החלפת הדברים בינו לבין הנאשם. פער זה מתאפיין בשניים: ראשית, נויה לא תיארה איומים מצד הנאשם אלא צעקות בדרישה מאבירם להתרחק. ושנית, נויה תיארה כי אבירם, הגם שלא יזם את העימות, השיב לנאשם ונטל בו חלק כך שתיאוריה נושאים אופי של עימות מילולי הדדי, בעוד שאבירם הציג תיאור הנושא אופי שהוא יותר חד-צדדי ומצביע על הנאשם כגורם שקילל ואיים בעוד שאבירם אך דרש ממנו להתרחק מנויה.

17. המדובר בהליך פלילי, המחייב הוכחה מעל לספק ומחייב זהירות יתרה טרם הרשעה. הפערים שהובאו לעיל, הגם שאינם ניכרים, דורשים התייחסות. הם יכולים לנבוע מפער בין נויה לאבירם בתפיסת האירוע או בשחזורו מן הזיכרון, אך יכולים גם לנבוע ממידה של מיזעור של אבירם את מעורבותו באינטראקציה המילולית עם הנאשם. אין בכך לשלול את מהימנות עדותו, בין היתר משום שהפער בין התיאורים אינו דרמטי, אך הדבר מספיק לטעמי כדי להימנע מביסוסה של הרשעה בפלילים על תיאור של אבירם המתייחס לאמירה של הנאשם כלפיו, שאין לו תמיכה בדבריה של נויה או בראיות חיצוניות. הדבר מבסס ספק סביר בשאלה האם הנאשם איים על אבירם.

פרשת ההגנה

18. זו התמצתה בעדותו של הנאשם. בחינתה של עדות זו, הן מבחינת אופן מסירתה, הן מבחינת הגיונה הפנימי והן במבחנה אל מול מכלול הראיות, לא מאפשרת לקבלה.

19. עדות הנאשם אופיינה בהפרזה בולטת. הנאשם טען שביום האירוע הגיע למקום והבחין בנויה ובשני פועלים שלה, המנסים להיכנס לשטח שלו כדי לצלם "כדי לעשות סיפור שאני גנבתי להם קרשים וגנבתי לקבלן אבירם שיעשו בישול שם בשבילי שאני גנבתי ממנו". הנאשם ניגש אליהם ונויה "התחילה לעשות צעקות... צרחות בלי סוף" שאז החלו אנשים להתאסף. אבירם הגיע "ובדרך הוא אומר כן הוא גם הוא בן כלב הזה הלך והלשין עלי שאני בונה בלי רישיון ועצרו לי את הבניה" (פ/30). הנאשם המשיך וטען שאבירם התקרב אליו ואמר לו "אתה יודע מי אני" ולמרות שהנאשם לא הגיב לדבריו, המשיך ואיים "מעכשיו והלאה אתה כבר לא חי, נגזר עליך כבר לא תחיה. אני לא דיברתי איתו אף מילה אחת. הוא רצה להפחיד אותי... מאפיונר נהיה" (פ/31). בשלב זה, כך המשיך הנאשם וטען, אמרה נויה לאבירם שהנאשם מחזיק "למעלה" רכוש שגנב ממנו למעלה, אבירם עלה לכיוון תוספת הבניה של הנאשם, ניסה להיכנס אליה אך הנאשם חסם זאת בגופו ואז אבירם "תפס אותי ומשך אותי, מדגים תנועה ביד שמאל, זה, הוא נפל ואני נפלתי עליו... הוא משך אותי בצוואר ובראש, הוא נפל ואני נפלתי יחד איתו" (פ/31 ש' 24, פ/34 ש' 25).

לצד תיאורים אלה, ניכרה מידת ההפרזה גם בהאשמה גורפת מצד הנאשם של גורמים שונים בניסיון להרע לו ולהאשימו בכזב. במסגרת זו שילח הנאשם האשמות לכל עבר. הוא טען כי בני משפחה המתגוררת בסמוך אליו, משפחת סיטון, שעבורם ביצע אבירם את עבודות הבניה בבניין הסמוך, התאספו במקום לאחר התקיפה, מנעו ממנו לשוחח עם השוטרים והסיתו את השוטרים נגדו (פ/32 ש' 4-5). באותה רוח טען כי האחרונים, נויה ואבירם נפגשו מבעוד מועד "והם סיכמו ביניהם ואותו חיממו בתור ביריון... שהוא יפחיד אותי" (שם, ש' 6-7). הנאשם האשים גם את אנשי המשטרה, שלדבריו "שונאים אותי שאני הולך להתלונן על השכנים... הם אומרים אתה סתם בא ומתלונן ועושה לנו צרות, איך קוראים לו, השוטר הזה הוא ממש...". (פ/33 ש' 13-15) והמשיך והאשים שורה של דיירים המתגוררים בשכנות לו כי "הם פשוט מאוד בישלו יחד איתה [עם אמה של נויה - א.ג.]

את הליב איתי להפחיד אותי לבוא ולאיים עלי... באירוע שלנו בפרט. הם שונאים אותי שעשיתי להם משפט...". (פ/33 ש' 26-23. השגה במקור). גם את התובע במשפט האשים הנאשם בכך שהכין את עדי התביעה לעדות "שעתיים וחצי" והראה להם חומרים בניגוד לחוק (פ/35 ש' 30-28, פ/36 ש' 8).

20. לצד ההפרזה שאפיינה אותה, נכשלת גרסתו של הנאשם בקושי בולט שלו להציג תיאור קוהרנטי של ההתרחשות, תוך ירידה לפרטים, וזאת לצד חוסר היכולת לתמוך את דבריו בראיות חיצונית ובסתירות שבמהות. כל אלה מאפיינים המצביעים על אופייה הכוזב של הגרסה.

הדבר בלט בטענתו של הנאשם, שכתוצאה ממשיכתו-הפלתו בידי אבירם נגרמו לו חבלות. בעדותו טען, תחילה, שכאשר נפל "היו לי בעיות אח"כ עם זה שעברתי ניתוח ברגל" (פ/32 ש' 10). באמירתו זו טען אפוא לחבלה ברגל (ראו גם פ/38 ש' 12). בהמשך, כשנשאל האם נחבל השיב "בהחלט. נגרמו לי חבלות וכמעט היה לי שטף דם באגן הירכיים" ובהמשך חזר בו מהמילה "כמעט" וטען כי נוצר שטף דם כאמור (פ/33 ש' 6-4). כשנשאל האם יש לו תמונה או מסמך רפואי שיתמכו בטענותיו לחבלות שנגרמו לו, השיב תחילה תשובה שלא ממין העניין בה הלין שהמטרה לא אפשרה לו לעבור בדיקה רפואית, וכשהשאלה חזרה על עצמה השיב שלא צילם את החבלות כי "זה כ"כ עבר ולא היה לי כוח לצלם את זה" (ש' 12-7). הרושם מצפיה בתשובות אלה היה של התחמקות. בהמשך נשאל האם פנה לרופא, היסס ("הלכתי אבל לא באותה תקופה רציתי לישון. אחרי זה הלכתי") ולבסוף טען שפנה לרופא "אה שלושה ימים משהו כזה" אחרי האירוע (פ/37 ש' 25-23). הוא נשאל מספר פעמים מה מסר לרופא, התחמק מתשובות ולבסוף אישר שדיבר עם הרופא על רגלו (שם ועמ' 38 ש' 2). מסמך רפואי בו מתועדת תלונה שכזו לא הוצג.

עיון בהודעתו של הנאשם ת/2 מראה כי סמוך לאחר האירוע מושא האישום הציג טענות שונות. כשנשאל בידי החוקרת שגבתה את הודעתו האם נחבל או יש לו סימני חבלה טען כי "יש לי כאבים בצוואר בראש מהתפיסה שלו והצוואר שלי נתפס גם" (ת/2 ש' 47. החוקרת רשמה כי לא הבחינה בסימני חבלה בצווארו). הוא לא הזכיר חבלה או כאב ברגל או באגן הירכיים. בעדותו, כשעומת עם הפער, כשל בתירוצים לא משכנעים. הוא טען כי הבחין בשטף הדם רק לאחר שהוריד את מכנסיו, וכשנשאל מתי הבחין בכך השיב שהדבר היה רק לאחר החקירה "אחרי יום יומיים" (פ/38). כזכור, הנאשם טען שבחלוף שלושה ימים ביקר רופא, אך לא טען או הוכיח כי הציג לרופא את החבלה האמורה. עוד אין בדבריו להסביר כיצד לא סיפר לחוקרת אודות כאבים ברגל או באגן.

בדומה, התקשה הנאשם לתאר את פרטי משיכתו בידי אבירם ונפילתם המשותפת כטענתו, וכשל בסתירות בנושא זה. כשנשאל מי נפל על מי השיב שאינו יודע והציג השערות (פ/32 ש' 30-29). בחקירת המשטרה הציג בנושא זה תיאורים שונים: במקום אחד טען שאבירם "תפס לי את הראש וממש לחץ לי את הצוואר והרחיק אותי משם וגם נפל הוא בעצמו" (ת/2 ש' 25). בהמשך טען שאבירם תפס בצווארו וראשו ושניהם נפלו (ש' 41-38) במקום שלישי טען שאבירם אחז בו "אני ניסיתי להשתחרר ממנו כשהוא תפס אותי ניסיתי לדחוף אותו ממני בעזרת הידיים לא יודע באיזה חלק בדיוק מהגוף הפנים שלי היו מכוסות בגוף שלו" (ש' 54).

יש לציין כי מעדויותיהם בבית המשפט ניתן היה להתרשם מן ההבדל שבין הנאשם לבין אבירם, בחור גדול פיסיית בשנות השלושים לחייו. בצדק טענה המאשימה בסיכומיה כי העדרן של הוכחות לחבלה כלשהי לנאשם, ומנגד חבלות בולטות על גופו של אבירם, אינה תוצאה אשר הולמת את תיאורי הנאשם לפיהם הותקף בידי אדם חזק וגדול ממנו.

סוגיה נוספת בה בלט אופייה הכוזב של הגרסה עניינה במשקפיו של הנאשם. הנאשם טען בחקירתו הראשית

שכאשר אבירם הפילו "הוא הפיל לי את המשקפיים, חיפשתי את המשקפיים הוא שבר את המשקפיים". כדי לתן משנה-משקל לטענתו בדבר שבירת המשקפיים, הוריד הנאשם את משקפיו באולם בית המשפט, הציג בפניו והצביע על אחת הידיות בטענה כי "רואים את הפלסטיק שבור יש הבדל עצום" (פ/32 ש' 20-17). כשהתבקש להסביר כיצד נשברו משקפיו, ניכר היה כי הוא מתקשה לספק תשובה. הוא הציג מספר תשובות בצורה מהוססת, ולבסוף טען שכאשר נפל על החזה של אבירם "אז פשוט מאוד אז אה נלחץ ונזרק" (ש' 23). עיון בהודעתו של הנאשם מראה כי הגם שמסר לחוקרת שמשקפיו נפלו, הוא לא טען כי נשברו. כשהדבר הוצג לו בחקירתו הנגדית, תלה זאת בחוסר ריכוז בחקירה (פ/39 ש' 19). עוד בחקירתו הנגדית שינה טעמו וטען שהמשקפיים אך התעקמו ויושרו על-ידו (פ/39 ש' 17), וזאת להבדיל מהגרסה הקודמת לפיה נשברו.

21. הנאשם הוסיף וכשל להסביר מדוע יפלילוהו נזיה ואבירם בכזב. במסגרת זו הציג מספר תיאוריות לקנוניות נגדו. כמובא לעיל, טען שנויה ואבירם תכננו מבעוד מועד שאבירם יפחיד את הנאשם (פ/33 ש' 24-23). בהמשך טען שנויה חברה לשכניו המסוכסכים עמו "כדי לדפוק אותי, חשבה שייצא לה משהו מזה שתתחבר אליהם" (שם, ש' 32-31).

התיאוריות שהציג הנאשם רחוקות, ונכשלות אל מול העובדות שהוכחו ובמבחן ההיגיון. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי למרות שהסכסוך עם שכניו נמשך מאז 2006, עד למועד האירוע מושא האישום לא הוגשו נגדו תלונות במשטרה "אני הגשתי הרבה תלונות נגדם. נגדי לא היה מה להגיש הם עושים חבלות, נגדי לא הגישו. אין להם מה להגיש נגדי" (פ/34 ש' 4). מכאן התמיהה הברורה מדוע דווקא בחלוף שנים החליטו השכנים, בשיתוף נזיה ואבירם, לבדות תלונת שקר נגד הנאשם.

בנוסף, הצעתו של הנאשם כי נזיה ואבירם חברו לקנוניה נגדו סותרת את דבריו-שלו בחקירת המשטרה, בהם טען שהשניים "לא הכירו אחד את השני ואין ביניהם שום קשר" (ת/2 ש' 76).

עוד בלט חוסר יכולתו של הנאשם להסביר מדוע ישתף אבירם פעולה עם קנוניה מעין זו. אבירם אינו מבין הגורמים שנתבעו בידי הנאשם בהליכים האזרחיים שכתבי התביעה בהם הוצגו (המדובר בתביעות נגד שכניו, אמה של נזיה וגורמים נוספים שאינם רלבנטיים). הנאשם אישר בנוגע לאבירם כי "אני לא מכיר אותו. רק אני מכיר אותו שהוא קבלן" וכי ידע שאבירם ביצע עבודה עבור משפחת סיטון (פ/34 ש' 29). הדברים הולמים את תיאוריו של אבירם בדבר חוסר היכרות מוקדמת או סכסוך מוקדם עם הנאשם. הנאשם טען אמנם שאבירם בנה ללא רישיון, אך בד-בבד הכחיש שהתלונן נגדו בנושא "אני לא הלשנתי עליו שאין לו רישיון ולא מעניין אותי" (פ/35 ש' 3). לא קיים אפוא כל הסבר מדוע אבירם יבדה תלונת שקר נגד הנאשם, ויחבור לצורך זה לנזיה ולאחרים. בצר לו טען הנאשם, בצורה לא משכנעת, כי "הם הכניסו בראש שלו, סיטון והיא בבוקר הכניסו לו בראש אני הוא שהלשנתי לעיריית ירושלים ומנעתי לו לבנות" (פ/35 ש' 11). אלא, שאבירם הכחיש שידע על תלונה כלשהי לעירייה או כי פקחי העיריה הגיעו לביקורת בפרויקט שביצע, ומסר כי העבודה המשיכה בצורה רצופה ללא הפרעות (פ/15 ש' 23, פ/16 ש' 12). הנאשם לא ידע לסתור דברים אלה, והסתפק בטענה לפיה אבירם משקר (פ/35 ש' 28). עוד לא ידע להסביר מדוע, כטענתו ואם ביקש אבירם להפחידו או סבר שהנאשם התלונן נגדו בעיריה, עלה אבירם לתוספת הבניה של הנאשם וניסה להיכנס לתוכה - דבר הממחיש את הכשל בהגיגה הפנימי של גרסת הנאשם (פ/35 ש' 23-13, פ/37 ש' 17-13).

22. לבסוף אציין כי שני עדי התביעה, נזיה ואבירם, שעדויותיהם מהימנות עלי הכחישו כי אבירם הפעיל כוח כלפי הנאשם או כי השניים נפלו לקרקע (אבירם פ/15, נזיה פ/22 ש' 9).

23. על רקע כל אלה, איני יכול לקבל את תיאורי הנאשם אודות ההתרחשות מושא האישום. דובר בבדיה לא

משכנעת, בניסיון להסתיר את מעשיו-שלו בהתרחשות האמורה.

סוגיות נוספות

24. הנאשם הוסיף וטען כי בשל מצבו הבריאותי הוא אינו מסוגל להתכופף (פ/32 ש' 16-12). בסיכומיה טענה ההגנה כי לכן לא יכל הנאשם להרים קרש מהארץ ולתקוף באמצעותו את אבירם, וכי הדבר ממחיש שאבירם ונויה שיקרו.

טענה זו לא בוססה. הנאשם אכן אינו אדם צעיר, ולדבריו הוא סובל מתחלואים שונים. ועם זאת, לא הוצגה כל הוכחה, במסמך רפואי או אחרת, לפיה במועד האירוע, באוקטובר 2012, לא יכל הוא להרים קרש ולחבוט באמצעותו באבירם. מהסיבות שפורטו לעיל, לא די באמירת הנאשם לעניין זה כדי לבסס ספק באשמתו.

25. הקרש באמצעותו הותקף אבירם לא הוצג כראיה. אבירם טען כי נתפס בידי השוטרים ונלקח על ידם. נויה, כשנשאלה בנושא, השיבה בהיסוס "נראה לי שהמטרה לקחה את הקרש של התקיפה" (פ/24 ש' 28). התביעה, בסיכומיה, נטתה להסכים עם עדי התביעה ולקבל כי מדובר במחדל של היחידה החוקרת. ההגנה, מנגד, ביקשה לראות בכך שקר של עדי התביעה.

איני סבור שיש בסוגיה זו לסייע להגנה. נוכח האמון שנתתי בעדויותיהם של אבירם ונויה, אני מקבל כי הקרש נתפס. הטעמים בשלם לא נכלל בחומר החקירה נותרו עלומים, ואני מקבל שמדובר במחדל חקירתי. יש להצר על כך, וזאת בין היתר בשל האפשרות לערוך בדיקת טביעות אצבע על הקרש. ועם זאת, נוכח הראיות הקיימות המוכיחות את אשמתו של הנאשם אין במחדל זה די כדי להורות על זיכוי. כידוע, "הלכהפסוקהעמנוכיהיעדרממצאיםפורנזייםכמוטביעותאצבעאודנ"אאינומהווהראיהמזכההודגשמושםעל'היש הראייתי" (ע"פ 5459/09 שוורץ נ' מדינת ישראל, פס" 45 (20.7.15)). לכן, גם לולא המחדל וגם אם לא היו מתגלות טביעות אצבע של הנאשם על הקרש, לא היה בכך לסייע לו.

הקביעות שבעובדה

26. אני קובע כי באירוע הנדון, לאחר חילופי דברים בינו לבין אבירם, אחז הנאשם בקרש. כשאבירם הבחין בכך, סב הוא לאחור ואז הכה הנאשם בגבו, פעמיים, באמצעות הקרש תוך גרימת החבלות הנראות בת/1. מהסיבות שנמנו לעיל, קיים ספק בשאלה האם במסגרת חילופי הדברים איים הנאשם על אבירם.

הפן המשפטי - והכרעה

27. בהינתן ספק, יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים.

28. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. הכאתו של אבירם בקרש עולה כדי הגדרתה של "תקיפה" בסעיף 378 לחוק העונשין. בנוסף, הפגיעה שנגרמה לאבירם, כמתועד בתמונות ת/1, עונה להגדרת "חבלה" בסעיף 34כד לחוק.

אשר לחבלה "של ממש", החוק אינו מגדיר מהי חבלה ממין זה אך בדין גובש מבחן המסתפק בפגיעה בעלת ביטוי מוחשי כגון כאב, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי מוחשי (למשל ת.פ. (מח' חיפה) 13168-12-15 מדינת ישראל נ' אלימלך, פס" 95 (22.5.17); ת.פ. (מח' ב"ש) 8155/06 מדינת ישראל נ' אבו סולב (9.11.06); ת.פ. (רח' 2639/99 מדינת ישראל נ' פיין (13.2.01)). מבחן זה מתקיים בענייננו, נוכח החבלות הנראות בתמונות ת/1 וכוללות שריטות מדממות וסימנים הנראים לעין, ושבין היתר מצביעים על כוח שהופעל בהנחתת המכות באמצעות הקרש.

לבסוף, האופן בו בוצעה התקיפה: לאחר עימות מילולי ותוך הכאתו של אבירם בגבו פעם אחר פעם, השימוש שעשה הנאשם בקרש בניין ועליו מסמרים, והכוח שנדרש להפעיל לצורך הנחתת המכות באמצעות קרש - כל אלה מצביעים כי לא דובר בשגגה או בתנועה לא רצונית, וכי הנאשם היה מודע לטיב מעשיו ולאפשרות גרימת תוצאה של חבלה של ממש למותקף.

לכן, הנאשם מורשע בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

29. בהסכמתם, ניתנת הכרעת הדין שלא במעמד הצדדים. המזכירות תשלח אליהם את הכרעת הדין.

30. טיעון לעונש יישמע ביום 18.9.17 שעה 10:30. ב"כ הנאשם תוודא את התייצבותו.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשע"ז, 17 יולי 2017, בהעדר הצדדים.